

TAKová pohádka doktorská

Tož, jak se říká "Bylo nebylo",

no spíše nebylo než bylo, i když kdo ví, možná že i něco z toho spíše bylo, než nebylo, zkrátka, je to již tak tuze dávno, že už asi nikdo nerozluští, jestli nebylo nebo bylo.

Tedy, bylo to na hoře Hejšovině, ano, ano to je ta vysoká podivná hora, co připomíná obrácený kastról nebo kupu sena nebo stoh slámy. No a tak není divu, že se tato hora stala sídlem všelijakých strašidel, čarodějů, ježibab, ježidědků, víl, hejkalů, rusálek, divoženek a co já vím koho ještě. A všem těm potvorám vládl velký kouzelník Magiáš. Slušný člověk se bál k té podivné hoře jen přiblížit, natož na ní vylézt. No však by to taky byla odvaha, i kdyby na ní žádná strašidla nebyla. Zespoda samá strmá skála, a když už ji člověk překonal, tak to nejhorší ho teprve čekalo nahoře, ne aby tam byla pěkná rovinka a z ní rozhled na všechny strany, jak se sluší a patří na každou pořádnou horu, ale tady je samé bludiště, úzké chodby, skalní pukliny, díry, mlhy, zima, jen jedna hospoda a jen sem tam pár malých vyhlídkových plošin.

A přesto se našli lidé, kteří nejen že se odvážili k té hoře přiblížit, ale dokonce na ní i vylezli. Ptáte se, co byli zač? Turisti se jim říká a ti se panečku nebojí, ti vám vlezou všude. Ale taky se jim to někdy nevyplatí. To víte, když na Hejšovinu vylezete za jasného dne, za sluníčka, to jsou všechny ty potvory zalezlý, ale když se tam odvážíte za mlhy, když fouká vítr, je zima a ještě vás tam případně i přepadne, nedej bože, tma, tak to máte na malér zaděláno. To vás ty nadpřirozené potvory hned zajmou, nejdříve vás strčí do Pekla (to jsou ty nejhlubší a nejtemnější hejšovinské skalní rozsedliny) a pak se vás snaží utancovat k smrti na jedné z těch vyhlídek. Ovšem občas i na ně dojde, to jednou se taky snažily všechny ty víly, rusálky a divoženky jednoho zajatého turistu utancovat. Jasná a pěkně studená noc to tenkrát byla, když v tom "úúúú, áááách, óóóch" a jedna z rusálek se snesla k zemi.

Hned se všichni seběhli a mudrují nad ležící rusálkou, co že to jako se jí mohlo stát a tak.

"To bude tahleta faktúra nohy," povídá moudře Vínček, to je pomocník a pravá (a občas i levá) ruka samotného vládce velkokouzelníka Magiáše.

"Pravdu máš, jo, jo, faktúra, " potvrzuje Magiáš, "ale co s tím budeme dělat? Na faktúry bohužel moje kouzla a čáry nestačí. Na to asi budeme muset pozvat nějakého lidského doktora, ale kde ho seženeme?"

"Panešéf, já mám nápad, zeptáme se toho tůristy, ten by nám mohl poradit, holky ho ještě nestihly utancovat!" povídá Vínček.

Tak ho hned přivedli. A víte, to nebyl jen tak ledajaký turista, to byl náramně chytrý a vzdělaný turista! Dalo by se říci, že to byl přímo akademický turista ! A ten po slibu, že ho nechají jít, když jim dobře poradí, povídá:

"No, já myslím, že nejlepší bude dojít do Hronova nebo do Náchoda, tam je teď moc šikovný pan doktor, který tam nedávno přišel až z pelhřimovské ortopedie, ten vám určitě pomůže."

"No jo, vašnosti, ale jak my takového šikovného pana doktora poznáme?" ptá se Magiáš.

"No, to je snadná věc, doktora poznáte podle toho, že má před jménem Dr... Brrrr, vy tady tedy ale máte zimu!" otřese se

"Tak, slyšel jsi Vincku? Jak poznáš toho správného, šikovného pana doktora?" obrátí se Magiáš na Vincka.

Ten zrovna ještě po tom divokém tanci zaháněl žízeň vincentkou: "Jóóóó, slyšel!! No, že má před jménem Dr a Brrr"

"No, tak upaluj, ... hergot, Vincku, přestaň pít pořád tu Vincentku, dej si radši Šaratici, ať se ti zrychlí krok!!"

A Vincek už si to mazal z Hejšoviny dolů a že to byl fofr !! zřejmě si té šaratice řádně zavdal! A po cestě si povídá, no hergot, to tedy asi musí být speciální pan doktor, když má před jménem nejenom Dr., ale ještě Br.!! Ten asi musí být kapacita !!!

A jak tak nad tím špekuloval a špekuloval, dorazil zatím do Hronova. Nemohl po té dlouhé cestě ani pořádně dechu popadnout. Po několika pokusech ho přece jen popadl, dokonce hned za ten správný konec a již se vyptává kolemjdoucích, kdeže by tady našel doktora. A ti ho posílají tam a hned zase sem, od jednoho doktora k druhému a Vincek se jich vyptává:

"Co vy jste vašnosti, prosím pěkně, zač ?"

Jeden povídá, že Dr. David a hned dodává „to jsem ráád, že se ptáte, potřebujou nějakou pomoc ? A neboj se, já nejsem žádněj doktor drahorááád, budou spokojený.“

A druhý, že se zase jmenuje, no znělo to jako jako Dr. Alzheimer, či tak nějak, už si nemůžu vzpomenout a ten taky, jako že pomůže, ale Vincek, vždycky na to: „Ne, ne, jste moc hodní, ale já přece jen hledám někoho jiného, nemáte ten úplně správný titul.“

A hledal dál a pořád ne a ne najít toho správného. Už to skoro vzdával, až potkal jednoho takového mladého, no skoro jak ten tůrista vypadal !! Vincek se zprvu ani

zeptal nechtěl, copak takovýhle cucák může být vyštudovaný dvojnásobný Dr. a Br. doktor? Ale přece jen mu to nedalo a tak povídá:

„Zdravíčko, a že jsem tak smělý, co vy jste vašnosti zač?“

„Ale, děkuju pěkně za optání, já jsem nějaký Dr. Brádka“

Jak to Vincek uslyšel, zastříhal ušima. „Tak to je skvělá zpráva, jestli voni jsou Dr. Br. Ádka, tak jich mám hned poprosit, abyste šupito a presto a štandopede, tedy nejpozději ihned, kvaltoval se mnou na Hejšovinu.“

„Na Hejšovinu, takovou dálku a na takový kopec? Copak já jsem nějaký turista?“

„Náš velký a nejvyšší kouzelník Magiáš vás tam zve, protože tam pro vás máme práci“

„Tak to bych tedy šel, to víte, já jsem do práce jako brus! Já tady dělám obvodáka a to je vám práce pořád na jedno brdo“

Vincek se usmál a povídá: „Tak to se nám vaše slovnosti velmi hodí!“

„Počkat,“ řekl Dr. Brádka, „ale nestraší tam? Já jsem slyšel, že se slušný člověk Hejšovině vyhýbá na sto honů. Vědí, já bych nerad přišel o dobrou pověst.“

„Tak to se vašnosti, pane Dr. Br. Ádka nebojej, budete pod ochranou samotného Magiáše, ale už prosím pěkně nezdržujou, musíme vyrazit.“

„Tak to já si jen vezmu svoji doktorskou brašnu a brýle a můžeme.“

A tak Vincek dovedl s velkou slávou Dr. Brádka až na ten nejvyšší vrcholek Hejšoviny přímo před samotného Magiáše. Vincek se před ním uklonil a povídá:

„Tak jsem, panešéfe Magiáši, prolezl všechny ordinace v Hronově a Náchodě a nádavkem a z pilnosti i detašovaná pracoviště v Novém Městě nad Metují a našel a vedu toho nejvěhlasnějšího, nejučenějšího a nejslavnějšího, teda alespoň co se Náchodska a přilehlého okolí týče, doktora, přesně jak bylo řečeno – Dr. a Br. Je to slovnutný a světoznámý Dr.Br. Ádka, a abyste věděl, že to není jen ledajaký doktor, tak vězte, že používá při své práci Br. Ašnu a Br.Ýle, studuje z Br. Ožur odbornou literaturu zvanou Br. Ak, má odpovědnou práci na jedno Br. Do, řídí se nejnovějšími vymoženostmi až z Br. Uselu a v minulosti taky býval Br. Anec a pracuje jako Br. Us!“

„Vítám vás Dr.Br. Ádka,“ přivítal ho velký kouzelník Magiáš, „máme tady zdravotní problém s jednou z našich rusálek. Nešel byste se mnou se na ní podívat?“

Inu, proč bych nešel, když už jsem tady, řekl si doktor Brádka. A tak ho sám velký Kouzelník vedl na jednu vyhlídku a už z dálky bylo slyšet naříkání takovým tenoulínským hláskem – óch a ách a éch a znělo to jako, jako když se na řece zatřpytí vlnka, nebo v tůňce malá rybka pohne.

A najednou stojí na okraji plošiny a uprostřed ní něco slabounce světélkuje, vypadá to jako něco mezi tělem a mlhou a slyší pláč jemný jak šumění vody.

„No tak, slečinko,“ poklekne vedle toho éterického nic doktor Brádka, „copak vás bolí?“

„Ach, pane doktore,“

„Dr. Br. Ádko“ napověděl jí Magiáš,

„Ach, pane slovutný doktore, Dr. Br. Ádko, chtěli jsme tady se sestrami rusálkami na hejšovinské vyhlídce utancovat jednoho zbloudilého akademického turistu a nějak jsem klopýtla či sklouzla po odlesku měsíčního světla a v nožce to nějak cinklo a najednou ležím, vstáti nemohu a nožička bolí a bolí, asi to bude ta faktura, jak říkal tady Magiáš, když to tak bolí.“

„No, v učené řeči tomu říkáme správně f r a k t u r a, i když faktura taky někdy bolí, zvláště když je velká. Ale slečinko, to se dělá, někoho utancovat k smrti? Hm, hm, to je ale pěkná neplecha, víme? To se vám to rejdní tentokrát pěkně nevyplatilo, co? Že už si s tím vaším rejdním nedáte pokoj.“

„Ach pane doktore,“ zaúpělo ta stříbrná mlha na zemi, „kdybyste věděl, jak to bolí!“

„No, aby to nebolelo, slečinko, vždyť se podívejte občanky,“ řekl doktor Brádka.

„Do občanky?“ zaševalila rusálka, „co to je?“

„Ále nic,“ řekl doktor a sehne se k ní, aby tu frakturu, čili zlomeninu ošetřil. Ale páni, pan doktor už ošetřil spoustu zlomenin a fraktur, ale to vědí, s rusálkami je těžká, přetěžká práce. Tělo to má jen z paprsků od Měsíce, kosti zase z těch tvrdých paprsků odněkud od Temelína, či odkud, do ruky se to vzít nedá a teď to narovnávejte, zpevňujte, fáčujte. No, páračka safraportská to byla! Když to zkusil ovázat pavučinou, rusálka kvílela, „to řeže jako provazy!“, když jako dlahu chtěl použít okvětní plátek, tak se zase rozpláče, „ach, vždyť to tlačí jako kámen!“

Nach ja! co dělat? Ale byl vám to opravdu šikovný pan doktor (no aby ne, když byl Dr. a ještě Br., že), tak nakonec jako dlahy použil ten kovový lesk, který sloupnul z křídél vážky, ovázal to měsíčními paprsky, které ještě zvláčněl v krůpěji rosy, no dřina to byla náramná, až se zpotil i v té zimě a i v tom měsíčním svitu.

„Tak, a teď klid slečinko, s nožičkou nehýbat, ať vám to pěkně sroste. Tak jsem hotov,“ obrátil se pan doktor na samotného Magiáše.

„Teda Vincku, že si ale přivedl študovaného a šikovného doktora!!!“, řekl obdivně Magiáš, „no a co jsme dlužní?“ obrátil se na pana doktora. „Jsi ženatý?“

„Nejsem, ale chystám se, mám políčeno na jednu taky doktorku, je pediater.“

„Pediater, pediater .... To jsou ti, co jsou na dětičky?“

„Ale ne, to jsou sice taky ped, ale -ofilové, tohle jsou -iatři. Ti děti naopak léčí!“

„Aha, tak to se mi ulevilo, fajn, tak aspoň bude dost dalších turistů na utancování. Tedy ruku nějaké mé kolegyně ti nabízet nebudu, a co takhle kdybych ti dal půlku mého panství? Dělá to zaokrouhleně celých 14 tisíc a sto čtrnáct kilometrů čtverečních!“

„Pane velkokouzelníku, vždyť je to tady samý kopec, samé schody, samá mlha a jenom jedna hospoda, kdepak, děkuju pěkně!“

„Tak ti vyčaruju kopu nebo i dvě zlaťáků, co ty na to? Ty se hodí, ne?“

„No, já nevím, jak bych to odnesl ? a vědí, my doktoři jsme náhodou dobře placení ! A taky, jak bych to zdanil ?“

„No jo, no jo, tak víš co? Tak ti dám alespoň dobrou radu. Vím o jednom tuze pěkném místě, je to na hranici mezi Čechami a Moravou, jsou tam moc pěkné chalupy s ještě krásnějšími stodolami! Tam si jednu kup, až se oženíš a litovat nebudeš !! A ještě jednu radu ti dám, až to koupíš, nikde o tom ani muk ! Zvláště před těma tůristama !! To jsou moc divný tvorové. Ti fakt vlezou úplně všude, a co jich je! Jestli se ti tam jednou dostanou, už se jich nezbavíš, každý rok už ti tam polezou.“

"Tak děkuju pěkně za radu a už tedy půjdu a poslyšte, já se vám a těm vašim dalším potvorám divím, že jste ještě tady na tom nehostinném místě. Vždyť všichni ostatní kouzelníci a nadpřirozené osoby si už dávno našli lepší místo."

"A kde?" vydechl Magiáš.

"No přímo v Praze na teplých místech ve státní správě!! A jak se tak na vás dívám, vám by například slušelo určitě nějaké ministerstvo. No nic, já už opravdu půjdu, tak sbohem a přemýšlejte o tom."

A pokud jste někdy od té doby zavítali na Hejšovinu, tak jste si určitě všimli, že už tam žádní kouzelníci a ani jiné pohádkové bytosti nejsou...

A to je, děti, konec pohádky.